

„Un Dumnezeu care Se lasă văzut”

Undeva în sudul Germaniei, o familie de tâmplari a ajuns prin lucrarea lui Dumnezeu la o convertire hotărâtă și la o sinceră urmare a Domnului Isus. Membrii familiei au depus o mărturie atât de clară despre mântuirea de care au avut parte în Hristos, ca și despre chemarea lui Dumnezeu către toți oamenii, să se pocăiască și să-L primească pe Isus, încât ostilitatea localnicilor a izbucnit viu în flăcări. Antipatia a mers atât de departe, încât încetul cu încetul toți s-au înstrăinat de tâmplar. În primul rând, cei cu convingeri religioase din localitate și-au arătat o latură așa cum n-ar trebui să credem că este posibil. Ei și-au arătat ostilitatea cel mai deslușit.

Așa se face că familia a ajuns curând într-o strâmtorare nu tocmai neînsemnată. Proaspăta credință a găsit repede ocazia să se adeverească. Era o încercare grea pentru meșterul nostru tâmplar, să stea mult timp fără lucru și astfel să nu aibă pâine. Cu toate acestea, toți perseverau pe calea aleasă. Ei găseau putere în prețioasele făgăduințe ale Aceluia în care se încredeau de bunăvoie. Cuvinte ca: „Eu sunt Păstorul cel bun!” sau „Nu vă îngrijorați de nimic!” sau „Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi!” nu erau vorbe goale pentru ei, ci putere dătătoare de viață. Și iată, când nevoia a fost cea mai mare, atunci ajutorul lui Dumnezeu a fost cel mai aproape.

Într-o zi au primit o vizită. S-a prezentat un domn bine îmbrăcat. Întrebările sale arătau că situația familiei nu îi era necunoscută. După câteva remarci scurte, el a întrebat foarte direct:

„Știți să faceți mobilă pentru bucătărie?”

„Gândim că, da.”

„Ei, atunci faceți cât mai repede posibilă o mostră! Plata urmează imediat.”

După ce străinul s-a îndepărtat, familia a îngenunchat întâi, ca să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru acest ajutor neașteptat. Dar apoi s-au apucat de treabă de-au sărit scânteii.

Prima mobilă pentru bucătărie a fost curând gata. Comenzii de probă i-au urmat repede mai multe comenzi ulterioare și în curând, în tâmplărie erau atâtea de făcut, încât s-ar fi putut lucra zi și noapte. Plățile urmau așa de punctual, încât prietenii noștri, într-un timp scurt erau ieșiți din orice nevoie.

Această întorsătură în condițiile familiei credincioase a făcut asupra localnicilor ostili o impresie puternică. Ei își spuneau – și unii cu rușine -: Împotriva acestor oameni nu rezolvăm nimic! La aceasta se adaugă că lucrările făcute între timp în altă parte nu ieșiseră după dorință. Și iată, cu timpul, toți comandau iar la meșterul evlavios. Chiar cărciumarul satului, cel mai mare dușman al prietenului nostru credincios, l-a însărcinat pe acesta cu tot lucrul de tâmplărie al unei construcții noi.

După ce munca și pâinea se întorseseră, comenzile de mobilă pentru bucătărie au încetat – subit, așa cum veniseră. Dar prietenii noștri credincioși au adus laude și mulțumiri Aceluia care se îngrijise și ajutase așa de minunat la timpul potrivit.

Într-adevăr, El este „un Dumnezeu care Se lasă văzut”. Pe drept este Numele Său: „minunat, sfetnic, Dumnezeu puternic”. (Isaia 9.6.) Și pe drept mai cântăm și astăzi despre El:

Samenkörner (Neue Folge 26) 1932

Când e cel mai rău,
Nu ne lasă Dumnezeu,
Față de-ajutorul Său,
Necazul nu-i mai greu.

Titlul original: „Ein Gott, der sich schauen lässt”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*